

Előző számunkban beszámoltunk egy regionális polgárőr összejövetelről, amelyen többek között a polgárőrség legmagasabb kitüntetését kapta meg Horváth Zsolt Dunaföldvár polgármestere. Ezen a napon Széles János, a Tolna Megyei Polgárőr Szervezetek Szövetségének elnöke is kapott kitüntetést, de nem a polgárőrségtől, hanem a Belügyminisztériumtól. A magas elismerésről a városi televízióban készítettünk riportot.

» BAKSAY ERIKA

– Ez a kitüntetés a Magyar Köztársasági Ezüst Érdemkereszt, ami a civileknek adható legmagasabb elismerés a Belügyminisztérium részéről. Ennél magasabbat, az arany fokozatot csak hivatásos állomány tagja kaphat. A bronzot már megkaptam pár éve, nem számítottam most erre, különösen, hogy az összes többi kitüntetésről előre tudtam, ezt sikerült titokban tartani. Óriási megtiszteltetés, nagy öröm számomra ez az elismerés.

– *Tudjuk, hogy a Belügyminisztérium és a polgárőrség több szálon is kapcsolódik egymáshoz. Hogyan működik ez a kapcsolat? Láthatóan odafigyelnek és méltányolják a polgárőrség munkáját.*

– A polgárőr az állam ingyen napszámosa – ha nagyon leegyszerűsítjük a dolgot. A rendőrségnek épp elég dolga, baja van, és a

Széles János kitüntetése

lokális problémák megoldása jól áll a polgárőrségnek. Sőt, nem csak az, hiszen a migráns helyzet megoldása is úgy sikeredett, hogy a lakosság nem nagyon érezte meg. Emberileg, technikailag is segítettük a rendőrség munkáját, és eredményesen. Nyilván ezt látja a felső vezetés is, de az ország is. A polgárőrség Magyarországon elismert és jó társadalmi megítélésnek örvend. Ezt pedig meg kell becsülni, és ezt a kormányzat meg is teszi. Látják, ismerik a munkánkat, nyilván az enyémet is.

A közelmúlt nagy kihívása a COVID vírus terjedése volt. Ebben Tolna megye az elsők között lépett a védőfelszereléssel való ellátásban, vagyis az elsők között tudtunk lépni a tényleges védeke-

zésben is. Nem jó erről beszélni, de készülünk a második fordulóra is, mindenünk megvan ehhez, felkészültünk maximálisan. Ezért is, másért is sokat lobbizok Tolna megyéért, a magam stílusában, amit szerencsére jól viselnek a főnökeim.

– *Elhangzott, hogy civilnek ennél magasabb kitüntetést ebben a műfajban nem adhatnak. Ki kapott még ilyet?*

– Nem tudok másról. Nem akarom, hogy szerénytelenül hangozzon, de nem osztogatják könnyen.

– *Akkor ennél nincs följebb.*

– De van. Megfelelni az elvárásoknak, kihívásoknak. Nem azért, hogy érdemrendet kapjunk. Nekem az a legjobb érzés, ha a lakosság, a barátaim elismerik a Csutkást, mint polgárőrt. «

Dunaföldvár új jegyzője: dr. Boldoczki Krisztina

Április elsejétől új jegyzője van Dunaföldvárnak, a nemrég nyugdíjba vonult dr. Bárdos Lászlóné dr. helyébe lépve egy kritikus időszakban, éppen a koronavírus járvány következtében bevezetett veszélyhelyzet idején. Új emberként új helyen, rendhagyó viszonyok között kellett helyt állnia dr. Boldoczki Krisztinának, akivel a városi televízióban beszélgettünk. Írásunk e beszélgetés alapján készült.

» BAKSAY ERIKA

– *Jegyző asszony honnan származik?*

– A nevem ugyan lengyel eredetű, de én kiskőrösi vagyok, ami

egy tót település az újra telepítés óta. A dédszüleim még teljes egészében tótul beszéltek, én is tanultam az óvodában is, általános iskolában is, de rengeteget felejtettem, nem mondanám, hogy tudok szlovákuul.

– *Hogyan jött a dunaföldvári jegyzőség?*

– Láttam a közzétett pályázati felhívást, és, mivel korábban dolgoztam már jegyzőként Csengődön, egy Kiskőrös melletti ▶

Szemezgetés

Erzsébet tábort

A tábort költségét a magyar állam vállalta magára az országos Erzsébet-tábort pályázat keretei között.

4. oldal

Templombúcsú

Ez nem csak a katolikusok ünnepe, nem csak a katolikusok temploma, hanem az egész városé.

7. oldal

Régi forgatókönyvek nyomában

A színtársulatok láthatatlan, de rendkívül fontos állandó tagja a sűgő, aki a sűgőpéldányból követi az előadást...

8. oldal

Evangélikus családi nap

Az igehirdetés is helyenként párbeszédé alakult a gyerekek és felnőttek bevonásával, kérdések, melyek közös gondolkodásra szólítottak...

13. oldal

► kistelepülésen, ismertem is, meg is szerettem ezt a feladatkört. Dunaföldvár Kisköröstől nem távolság, megpályáztam tehát. Nagyon szerettem a kistelepülési munkát, úgy gondolom, jegyzőként sokkal nagyobb szakmai tapasztalatot szerezhettem, mivel kevesebb ügyintézővel sokoldalúbb feladatot kellett ellátnom. Próbálom most ezeket a tapasztalatokat kamatoztatni. Itt most egy lényegesen nagyobb, szakmailag jobban felkészült csapat élére álltam, hiszen méreteiből adódóan Dunaföldváron ugyan sokkal több az ügy, viszont nagyobb a munkamegosztás is. Ez komoly szakmai kihívást jelent, előnyökkel, hátrányokkal.

– **Dunaföldvár polgármestere kiskörösi származású. Esetleg ismerték egymást?**

– Kiskörös ugyan nem nagy város, de nem ismertem a polgármester urat. Viszont például a kisfiam a sógornője által vezetett óvodába járt, a rokonaink ismerik az ő rokonait, de ezt nem nevezném ismeretségnek.

– **Ön jogot végzett, ami sokféle lehetőséget kínál a szakmában.**

dr. Boldoczki Krisztina

Miért pont a közigazgatást választotta?

– A kezdetektől fogva a közigazgatás érdekelt, már az egyetem ideje alatt dolgoztam az akkori közigazgatási hivatalnál. Olyan részt kerestem a közigazgatásban belül is, ami komplex tudást igényel, és a jegyzői munkában ezt meg is találtam. Ebben a feladatkörben nem csak a hatósági feladatok vannak jelen, hanem kapcsolódik hozzá többféle szakág, nagyon képben kell lenni, hogy követni tudjuk a jogszabályi változásokat.

– **Talán ezért is úgy tapasztalom, hogy a jegyzői munka kemény pálya.**

– Főleg a mostani jogi környezet, a rengeteg nagy volumenű jogszabályi változás, amit követni is nehéz, illetőleg a feladatok folyamatos változása jelentik a kihívást mind a jegyzőnek, mind a kollégáknak.

– **Próbálok meglátni, mi lehet ennek a pályának a szépsége...**

– Pont ez: a kihívás. Egy jogász számára ezek a nehézségek kihívást jelentenek. Nagyon szeretem a jogi munkában, hogy minden ügy

más tud lenni, éppen ezért megtalálni a jogértelmezéseket szép feladat. Vannak ugyan nehézségek, de mindig vannak pozitívumok, amelyek miatt az ember tovább lendül a pályáján. Sikerek, győztes pályázatok, amelyek a település számára fejlődést jelentenek.

– **Mi lehet a jegyző számára a szakmai csúcs?**

– Létezik ranglétra ebben a szakmában is, amit végig lehet járni, de szerintem egy jogász akkor van a csúcson, amikor kiismeri magát a jogi környezetben, átlátja a közigazgatást.

– **Végül a természetesen adódó kérdés: milyen itt Dunaföldváron?**

– Nem igazán volt még időm megismerni Dunaföldvárt, de azt már meg tudtam ítélni, hogy szépen fejlődő település, sok lehetőséggel. Bejárok Kiskörösről, hiszen a családom ott él, ott tud nekem segíteni, a kisfiam oda jár iskolába. Mivel erősen rájuk támaszkodom az életem megszervezésében, nem tervezem, hogy ide költözzek, de bízom benne, hogy idővel átlátom majd a helyi viszonyokat. «

Jelentős fejlesztések a tűzoltó egyesületnél

» SZABADOS SÁMUEL

A szokásos tavaszi időpont helyett idén nyáron tartotta meg évi közgyűlését a Dunaföldvári Önkéntes Tűzoltó Egyesület. A hagyományos forgatókönyv szerint Csányi Imre parancsnok beszámolt az elmúlt év eseményeiről, majd beszélt az idei tervekről, célokról. A 2019-es évben az előző évhez viszonyítva több volt a riasztás, a kivonulás, mintegy 28 százalékkal. 69 esetben kellett kivonulni tüzesethez, balesethez, viharkárhoz. Volt közte természetesen téves riasztás is, például a tűzjelző véletlenül jelzett. Nagyon tüzeset a múlt évben szerencsére nem történt.

Pályázati téren nagyon szerencsésnek mondható a múlt év. Ezekből jelentős technikai fej-

lesztések valósultak meg. Érkezett egy 15 millió forint értékű terepjáró autót öt éves használatra, de nagy valószínűséggel a jármű végleg az egyesületé marad. Kaptak két nagy teljesítményű szivattyút, két áramfejlesztőt. Összesítettük 1, 5 millió forint. További 1,1 millió forintért egyéb eszközöket, például szénmonoxid jelző készülékeket. Az új eszkö-

zök használatára továbbképzést szerveztek.

Az év során a működési szabályzat nem változott, továbbra is önálló beavatkozási egységként tevékenykednek. Ez évben viszont már valamivel több, összesen 2,4 millió forintot kapnak az országos szövetségtől. 2020-ban is folytatódik a technikai eszközállomány bővítése. Kap az egyesület egy quadot és egy utánfutót, továbbá tíz fő részére teljesen új ruházati felszerelést sisakkal, csizmával együtt. Városunk tűzoltó egyesülete évek óta az

ország egyik legjobban felszerelt egysége. Remélhetőleg ez a továbbiakban is így lesz. Jelenleg a taglétszám 42 fő, ebből 12–14 fő a beavatkozási csoportot alkotja. Gondoskodni kell az utánpótlásról is, ezért igény szerint évente biztosítanak bemutatókat, szertárlátogatásokat a helyi iskolák, diákok számára. A parancsnok szerint mindig van néhány érdeklődő, akik idővel esetleg csatlakoznak az egyesülethez. «

Támogatóink

Dunaföldvár Város
Önkormányzata
Dr. Süveges Árpádné
Kiss Lajos Csaba
Ráthgéber Lászlóné
Petrovics Józsefné
Dr. Hallai Róbert

Géczi László a képviselő-testületi munkáról

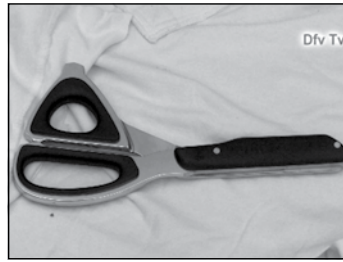
» SZABADOS SÁMUEL

2019 őszén az önkormányzati választások során Géczi László, a mentőszolgálat munkatársa bekerült a városi képviselő-testületbe. 2014-ben szintén indult a választásokon, de akkor nem szerzett kellő számú szavazatot, viszont külsőként az oktatási és egészségügyi bizottság tagja lett. Elmondása szerint ez az öt év sok tapasztalatot jelentett számára, és tudatosan készült a 2019-es újabb megmérettetésre. Rendszeresen részt vett a bizottsági munkában, bepillantást nyert a döntéshozatali munkába. Aktivizálódott a közéletben is. Részt vett a helyi vöröskereszt munkájában, rendezvényein. Mentőként széles ismeretségi körre tett szert a városban. Mindez együtt vezetett a 1019-es választási sikerhez.

Géczi László

Ezután is az oktatási és egészségügyi bizottságban, valamint az ügyrendi bizottságban kapott feladatot. Az oktatási és egészségügyi bizottsági munkát tartja érdekesebbnek, változatosabbnak. Az ügyrendi bizottság mun-

kája kissé egyhangúbb, és sok jogi, közigazgatási ismeretet kíván.

László szerint nehéz bekerülni a testületbe, hiszen ciklusonként általában kettő – három tag cserélődik. A korábbi tagok örömmel és segítő szándékkal fogadták. Bő fél éves tapasztalatai alapján azt állítja, hogy nem könnyű, ugyanakkor felelősségteljes a munkája. Sokat kell készülni, olvasni, az emberekkel konzultálni, beszélgetni. Döntéseik a lakosság mindennapi életét határozzák meg. A legjobb szándék ellenére is szülehetnek hibás döntések, ezeket a visszajelzések és tapasztalatok

alapján mielőbb korrigálni kell. Vannak véleménykülönbségek is a testületben, ez természetes, sőt lehet előnye is. Nagyon fontosnak tartja a kompromisszumkészséget, a vélemények egyeztetését. Úgy véli, benne ez a készség megvan. Tudni kell néha engedni, esetleg véleményt módosítani, s szükség van egyfajta határozottságra, álláspontja védelmére.

Laci szereti mentős munkáját is, hivatásnak tekinti. Ezáltal jutott arra az elhatározásra, hogy a mentőállomást és kollégáit egy speciális egészségügyi felszereléssel ajándékozza meg, melyre éppen szükség lett volna. Egy többfunkciós mentős ollót vásárolt, mely különleges fémből készült. Lehet vele kemény anyagokat, például bőrruhát, szíjat, műanyagot vágni. Főleg balesetknél használatos ez az eszköz. Bizony nem olcsó, a beszerzése sem volt egyszerű. Interneten, Németországból jutott hozzá. «

Évzárás és évkezdés a bölcsődében

Augusztus 28-án tartotta évzáró rendezvényét a Varázskert Bölcsőde, melynek programjáról, illetve a szeptember 1-vel induló új nevelési év kezdetéről az intézmény vezetője, Bálint Erika számolt be lapunknak.

» BAKSAY ERIKA

– A mai program hagyományának számít már a bölcsődénkben, igaz, korábban a szokásos nyári szünet előtt szoktuk megtartani, és alap esetben meghívjuk rá a leendő bölcsiseket is, természetesen a szüleikkel. Idén azonban a koronavírus járvány átrendezte a megszokott programot, a nyári bezárás is elmaradt, az évbúcsúztató is eltolódott, és a leendő bölcsődéseket sem hívtuk meg, hogy kisebb létszámmal és ezzel együtt kisebb kockázattal jöjünk össze.

– **Mi volt a nap programja?**

– A nap voltaképp egy délelőtt, hiszen az intézményünkbe járó gyerekek jól bevált napirendjét nem bolygattuk meg, így, miután

megették a reggelijüket, kitelepültünk a szép, árnyas, jól felszerelt udvarunkra, és ott élveztük a zenét, játékot. Volt itt Sünizene Cseke Klárral, ugrálóvár, arcfestés és lufi hajtogatás. Kedves, élvezetes program volt az apró gyerekek számára.

– **Milyen forrásból fedezték a rendezvény költségeit?**

– A nagyjából 40 ezer forintot a Dunaföldvári Bölcsődét Támogató Alapítvány bevételeiből fedeztük.

– **Évzárás után jön az évkezdés. Sok bizonytalanság előzi meg a gyermekintézmények szeptemberi, hagyományos kezdetét. Olvashatjuk, az iskolák milyen óvintézkedésekkel nyitják a tanévet, de hogyan fog ez kinézni a bölcsődében?**

– Több különbség is van a két-féle gyermekintézmény között: a bölcsőde járványügyi szempontból kiemelt helyen szerepel. Nálunk szoros a testi közelség, a kisgyermekkel nem lehet távolságot tartani, a kisgyermek még

nem tudja teljesen kontrollálni a testi funkcióit, tüsszent, köhög bárhol, bárkire, van, akit etetni kell, ellátni a testi szükségleteit. Éppen ezért különösen fontos, hogy a beteg gyereket ne engedjük a közösségbe, ahogy az új szabályozás fogalmaz: a betegség legkisebb jele esetén sem. Az eddigi tisztasági szabályok továbbra is érvényben vannak, de különös figyelmet szentelünk az újonnan beszoktatott gyerekeknek. Orvosi igazolás helyett a szülő nyilatkozata alapján – mely szerint a gyermek nem produkálja sem a vírusfertőzés, sem egyéb más betegség tüneteit –

fogadjuk a gyermekeket beszoktatásra.

A szülővel történő fokozatos beszoktatás elve alapján, csoportonként, hetente egy gyermek szoktatható be, egy szülő jelenlétében, aki csak maszkban léphet be az épületbe. Reggelente, belépés után a szülő és a gyermek számára is kötelező a fertőtlenítő kézmosás. Csoportonként két gyerek és 1–1 hozzátartozójuk lehet egyszerre az öltözőben, a lehető legnagyobb távolságot tartva egymástól az öltözés során, illetve erre törekszünk az étkezések és az altatás során is. Igyekezünk minél több időt a szabadban tölteni a nap folyamán. ►

► – *Az évkedés tehát szigorú szabályok mellett indul. Egyéb-ként ehhez minden feltétel adott?*

– Abszolút, mind az épület, a csoportszobák felszereltsége, mind ugyanezek műszaki állapota, rendezettsége, tisztasága szempontjából. A korábbi években is zavartalan volt az ellátás, hiszen a

felújítási, karbantartási munkálatokat kizárólag a nyári leállás időszakában végezhettük el. Idén ez a leállás elmaradt, de a rendkívüli helyzet elrendelésekor az alacsonyabb gyereklétszám miatt volt lehetőségünk ezeket a munkálatokat úgy elvégezni, hogy az ellátásban részesülő gyermekek számára

ez ne legyen észrevehető. A 2018-as nagy felújítás óta a korábbinál is magasabb színvonalon tudjuk fogadni a gyerekeket, és azt is mondhatom, hogy lényegében minden jelentkezőt. Előfordul, hogy 5–6 fős várólista van, rövid ideig várakozni kell a bekerülésre, de még nem volt olyan, hogy a je-

lentkező kisgyerek ne került volna be az intézménybe. Vagyis az intézmény férőhely száma az elvárásoknak megfelel, a férőhely bővítésére az épület jellege miatt nincs lehetőség, de szükség sincs, hiszen a várólistán szereplő gyermekek előbb-utóbb ellátásba kerülnek. «

Erzsébet-tábor

Nem volt még olyan év, hogy ennyi táborról számoltunk volna be a nyár végeztével, de ez nem meglepő, hiszen a koronavírus járvány következtében a kormányzat és az önkormányzat is fontos feladatának tartotta a nehéz helyzetbe került szülők megsegítését a gyerekek nyári felügyeletének megszervezésével. Többféle szervezet táboráról beszámoltunk már, most jöjjön a Családsegítő és Gyermekek Szolgálat vezetésével lebonyolított Erzsébet-tábor, melyről Jung Katalin intézményvezető számolt be televízióknknak.

» BAKSAY ERIKA

– *Hogyan lett a nyári napköziből Erzsébet-tábor? Kik vettek részt benne?*

– Azok a gyerekek, akiknek a szülei még június közepén jelezték, hogy nem tudják megoldani a gyerekek felügyeletét, és azok a gyerekek is, akik a mi intézményünk látóterében vannak, és tudjuk róluk, hogy nem jutnak el más táborba, a szülei ezt nem tudják biztosítani. A tábor költségét a magyar állam vállalta magára az országos Erzsébet-tábori pályázat keretei között. Ez idén egy országos kezdeményezés volt, segítség az állam részéről a nyári felügyelet megoldására.

– *Miben különbözött ez a tábor a többi önkormányzati táborról? Hiszen azok is ingyenesek voltak.*

– Valóban, de az ellátáson kívül finanszírozták a programokon való részvételt is, gyerekenként összesen 18 ezer forint értékben. Ebből a pénzből komolyabb, tartalmasabb programokkal tudunk előállni, így például voltunk Budapesten a cirkuszban, állatkertben, vagy Révbérpusztán egy puszta-programon.

– *Hány gyerek vett részt a kéthetes táborban?*

– Az első héten 36 gyerek vett részt a táborban, a másodikon is majdnem ennyi, de tudni kell, hogy ebből csak 20 volt az Erzsébet-tábor részese, mivel ez a pályázati forma mindig 20-as gyermekcsoportokban elérhető. Mivel ennek a létszámnak majdnem kétszerese volt a tényleges létszám, az önkormányzat kiegészítette a finanszírozást, tehát mindenki részt vehetett a jobbnál jobb programokon.

– *Kik látták el a felügyeletet?*

– Az Erzsébet-táborhoz pedagógus felügyelet az előírás, az első héten Hegedüsne Katona Klára, a másodikon Lengyel Judit vállalta a feladatot, a többiek az önkormányzat biztosította, és a tanoda a saját munkatársai közül. Az előírások szerint 10 gyerekenként egy felnőttnek kell ellátnia a felügyeletet, de ezen felül voltak még nyári diákmunkások, és a Magyar László Gimnázium tanulói, akik a kötelezően ledolgozandó önkéntes munkát itt vállalták.

– *Milyen programokat szerveztetek a gyerekeknek?*

– Az első hét játékos ismerkedéssel és stranddal indult, a másnap a népművészeté volt, kézműveskedés, kerámia, néptánc tanítás, gyöngyfüzés, gipszkiöntő készítés zajlott a Tanoda udvarán. Szerdán mentünk Révbérpusztára, délután pedig a cserkészek szerveztek számháborút. Csütörtökön délelőtt a könyvtárban voltunk egy interaktív népmese feldolgozáson, délután kenúztunk a Dunán, pénteken pedig a budapesti kirándulás zajlott.

A második héten is volt játékos ismerkedés, strand, kedden meglátogattuk az Aztakeservit egyesületet, ahol magunk is kipróbálhattuk az újrahasznosítást. Délután a Vallum egyesülettel ijázkodtunk, illetve hűtőmágnest készítettünk. Szerdán délelőtt a vadászirtásaság tartott foglalkozást a környék vadvilágáról, délután pedig ismét a cserkészekkel játszottunk, métáztunk. Csütörtökön a Várban hőspróbáztak a gyerekek, délután pedig a Horgászegyesület vendégei voltunk, ahol a vízi világ rejtelmeibe avattak be minket. A második hetet is egy utazás zárta, Balatonfüredre, a kalandparkba. Nagyon jó visszajelzéseket kaptunk, néhányan mindkét héten velünk voltak, és élvezhették ezt a tartalmas programot. «

A COVID 19 vírus nem hatott az őzbakvadászatra

» SZÖDI IMRE

A Dunaföldvári Vadásztársaság területén az őzbakvadászatra az embereket veszélyeztető koronavírus járvány nem volt negatív hatással. Az Intéző Bizottság (IB) elvárásainak megfelelően a három hivatásos vadász szakszerű munkát végzett a selejtezésre alkalmas őzbakok kilövetésével. Már az üzekedést megelőző időszakban hazai vendégvadással 1 bronzérmes trófeájú bakot lövettek. Az őznász idején teljesült a társaság részére előírt kilövési terv, amelyben 1 ezüstérmes és újabb 2 bronzérmes bakot sikerült terítékre hozni. A rendszeres állománymegfigyelés eredményeként 71 igazán különleges formájú és rendellenes trófeájú bak került terítékre. Az IB minden évben megszervezi a tagság részére az elbírált és minősített őzbaktrófea-szemlélt, ezzel végső tiszteletet adnak az elejtett vadnak. Az idei évben Rabi Attila vadász-mester tartott tájékoztatót a vadászattatás folyamatáról. Kiemelte a rendszeres éves takarmányozást és az időjárás hatását a trófea felrakásra és annak súlyára. Az eseményen a helyi média, a Dunaföldvár Televízió stábjá is részt vett. Köszönjük, hogy a Vadásztársaság tevékenységéről tájékoztatják a város lakosságát.

A Vadásztársaság nem csak a kötelező feladatait végzi, hanem

az idei évben öt alkalommal fogadott táborozó gyerekeket és kísérőiket, hogy a fiataloknak a gyakorlatban is bemutassa a vadvédelem értékeit, azok összefüggését az ökológiai együttélés részleteivel. A harminc – negyven fős csoportokat Szödi Imre vadász EB elnök, Fabóné Bíró Ágnes és Fabó Ferenc vadász természetfotósok, valamint Kirilla János hivatásos vadász ismertette meg a társaság életével, a környezet- és természetvédelem fontosságával. A gyermekek információt kaptak a Vadásztársaság működésének jogi hátteréről, a vadgazdálkodási feladatokról, a vadászatok formáiról, a vadászterületen található vadászható és védett állatokról, az egyes vadfajok külleméről, életteréről. Természetesen nem maradt el a trófeák bemutatója, a magaslesek és vadetetők megtekintése, a hangutánzással történő vadhívás és a minden gyermek kedvence – a gazdája hang és sípjelére kiválóan dolgozó – magyarvizsla bemutatása. Élmenydús és látványos vetítés keretében ismerhették meg a fiatalok városunknak és környezetének faunáját és flóráját. Az előadók, hivatásos vadászok és a kísérők terepre is kivitték a gyerekeket, ahol megtekintették a társaság fácánnevelő telepét, információkat kaptak a háttárszerek elnevezéséről, vadnö-

vényeket és rovarokat gyűjtöttek, amelyeket a társaság jelenlévő tagjai beazonosítottak és elmondták azok fejlődését, természetben betöltött szerepét. A séta során találtak fácánokkal, mezei nyúllal és őzekkel is.

Minden előadáson sikerült a gyermekek figyelmét a természet szeretetére, tiszteletére irányítani. Bár az előadások, tájékoztatók nem iskolai jellegűek voltak, minden jelenlévő szívesen vállalta az „Erre emlékszem TOTÓ” kitöltését. Azok értékelése alapján mondhatjuk, hogy a gyermekekkel eltöltött idő, az elmondot-

tak megértő fülekre találtak, mert a tesztek jól sikerültek. Nem is maradt el a jutalmazás sem. A saját kitöltésű és javított TOTÓ-t hazavihették, ajándékba kaptak NIMRÓD vadászújságot, könyvjelzőt, nyakba akasztós szalagot, „Egy a Természettel, a 2021. évi Vadászati Világkiállítás” feliratú esőkabátot, Pusztadoktor folyóiratot, reklámtollakat, ceruzákat, fényvisszaverő pántokat, világító szivecskéket és több más ajándéktárgyat. Köszönet az előadók-nak, a támogatóknak és a Vadásztársaságnak a példaértékű kezdeményezésért. «

Emléktáblát koszorúztak a történelmi emléktúra lovasai

» SZABADOS SÁMUEL

2016-ban szerveződött az a történelmi emléktúra, mely a mohácsi csatára és hősi halottaira emlékezik. A hagyományörző lovasok azon az útvonalon vonulnak végig évente, melyen 1526-ban a magyar sereg a török ellen vonult. Minden olyan településen megállnak, ahol Lajos király serege megpihent, így Dunaföldváron is.

Augusztus 25-én délután négy órakor a városháza falán lévő táblára nemzeti színű szalagot kötöttek, majd főhajtással tisztelegtek a hősök előtt. A Hoffmann kávézó hűsítő italokkal kínálta meg a hőségben megfáradt csapatot. Éjszakára a város vendégei voltak, vacsora után a kis-dunai horgásztanyán pihentek meg. Vercse László, a Tolna Megyei Rády József Huszárbandérium kapitánya má-

sodsor vezeti kis csapatát az útvonalon. Számukra kiemelt állomás Dunaföldvár, hiszen itt éjszakáznak, és mindig meglepi őket az szívélyes fogadtatás, melyben

itt részesülnek. Reggel indultak tovább, a végállomás Mohács, ahova augusztus 29-én érkeznek, a tragikusan végződő csata napján. «

Meglett...

» BAKSAY ERIKA

Nemrégiben több helyen is olvastam arról, hogy Japánban egy elveszített tárgy esetében nagyon sanszos, hogy vissza kerül az eredeti tulajdonosához. Utánad hozzák a táskádat, esernyődet, elejtett pénztárcádat, mobilodat, bármilyen tárgyadat. Egészen kicsi korban arra nevelik a gyerekeket, hogy a megtalált dolgokat, tárgyakat, pénzeket vigyék be a kobanba (körzeti rendőrség), ahol a tulajdonos nagy eséllyel keresni fogja. A fa tövében hagyott szatyor napok múlva is ott van, az emberek látják, de bíznak benne, hogy a tulajdonosa majd visszajön érte. Nyilván Japánban is van bűnözés, vannak rossz emberek, de ez a magatartás valahogy kulturálisan beléjük ívódott.

Én alapvetően hiszek az emberi jószágban és becsületességben, számtalan példát láttam már mindezekre, de az a tapasztalatom, nálunk inkább az számít hírnek, ha valakinek valamije meglesz. Mint esetünkben is, amikor is a patikában dolgozó hölgy fontosnak tartotta szólni, hogy mindenképpen legyen egy köszönet az újságban, apró gesztus annak a becsületes állampolgárnak, aki utána hozta elhagyott bankkártyáját. Köszönet tehát, és még annyit, hogy sokan vagyunk ám még, akik bármilyen értéktárgyat, még akár kényelmetlenséggel, utánajárással is, de visszaszolgáltatnánk eredeti tulajdonosának. Csak úgy cselekedjünk, ahogy magunknak is jól esne. «

Tábori hét a művelődési házban

Korábban beszámoltunk már arról, hogyan szervezte meg az önkormányzat a nyári napközit azoknak a gyerekeknek, akiknek a szülei nem tudtak gondoskodni gyermekük nyári felügyeletéről. Sokféle szervezet kivette a részét ebből a munkából, nem csak szervezőként, de különböző változatos programok lebonyolítójaként is. Mindebből egy teljes hetet magára vállalt a művelődési központ is, melyről Fafkáné Simon Ildikó, művelődésszervező számolt be televízióknak.

» BAKSAY ERIKA

– A július 27–31 közti hetet vállalta be a művelődési ház és a könyvtár, erre az időre a tábor helyszínét áttettük a művelődési központba, onnan bonyolítottuk a programokat. Ami nem azt jelenti, hogy végig ott tartózkodtunk, hiszen például a beszélgetésünk idején is a Duna-parton vagyunk, ahol éppen sárkányhajózás volt a program, Csányi Gergő vezetésével.

– **Mekkora kihívás az intézmény számára egy gyermektábor?**

– Nem vagyunk pedagógiai intézmény, de nem idegen tőlünk a táboroztatás, hiszen minden évben tartunk táborokat. Kihívást jelentett viszont a gyerekek kor szerinti megoszlása, hiszen elsőtől nyolcadikosig mindenféle korú gyermek a vendégünk volt. Gondoskodnunk kellett tehát arról, hogy minden korosztály számára érdekes programokkal szolgáljunk az öt nap alatt.

– **Mik voltak ezek a programok?**

– Hétfőn a művelődési ház állított össze egy akadályversenyt, játékos feladatsort az épület udvarán, a délutánt pedig a strandon töltöttük, ahogy minden délutánt is. Ezen a héten totális kánikula volt, amit leginkább a vízben lehetett kibírni. Ezért is választottuk azt a megoldást, hogy csak a

délelőttökre készültünk kötött programmal.

Kedden egy városi körsétát terveztünk, 5 helyszínen állítottunk fel állomásokat, ahol a gyerekeknek feladatokat kellett megoldaniuk. Végigsétáltuk a várost, jártunk a Duna-parton, a Várban, a Barátok Templomában, a Béke téren az Olvas-laknál, illetve volt egy temetői séta, ahol a gyerekeknek híres földváriak sírját kellett megkeresniük. Szerdán egy sport délelőttöt szerveztünk a Duna-partra, kipróbáltuk a nemrég áradott sporteszközöket, telepítettünk le röplabda hálót, tollaslabda hálót, és Rostás Robi szakértő segítségével szakszerűen használtuk mindezt. A csütörtököt a könyvtárban töltöttük, a kollégák összeállítottak egy játékos fel-

adatsort, ami nagy sikert aratott, a gyerekek rengeteget nevettek. Pénteken délután már nem volt strandolás, egy mozival zártuk a hetet, a hűvös teremben.

A művelődési ház és könyvtár dolgozói valamilyen formában mind részt vettek a munká-

MEGJELENIK 3500 PÉLDÁNYBAN
KIADJA A PART-OLDALAK
KULTURÁLIS EGYLET
FELELŐS SZERKESZTŐ:
DR. ANDRÁS FERENC,
E-MAIL: ANDRAS2011@GMAIL.COM
TÖRDELÉS: MAGYARI ÁKOS
CÍM: 7020 DUNAFÖLDVÁR,
KOSSUTH L. U. 2.,
TELEFON: (75) 341-176,
HONLAP: WWW.PART-OLDALAK.HU,
SZERKESZTI TAKÁCS ANDRÁS
NYOMTATJA: SÉD NYOMDA KFT.,
7100 SZEKSZÁRD, EPRESKERT U. 10.,
TELEFON: (74) 529-950.
ISSN 1589-164X

ban, sőt, voltak közösségi szolgálatot teljesítő diákjaink illetve diákmunkások is, vagyis bőven megvolt a humán erőforrás.

– **Mekkora létszámmal dolgozott a tábor?**

– Minimális ingadozással nagyjából 25 gyerek jelent meg minden nap. A nyári szünet korábbi heteiben kicsit nagyobb létszám-

mal működtek a táborok, de valószínűleg a szülők a nyár második felében tudták kivenni a szabadságukat. A tábor maga klasszikus napközis táborként működött, reggel 8-tól délután 4-ig biztosítottuk a gyerekek felügyeletét és programját, teljes napi étkezést nyújtottunk, és mindezt ingyen, beleértve a strand látogatását is.

Nagy szó ez, komoly segítség a szülőknek, és teljesen ingyen, beleértve a humán erőforrást is, hiszen –azokon kívül, akik egyébként a munkaidejükben táboroztattak– a többség a szabadidejében teljesítette ezt a szolgálatot. Nem volt kis munka, már csak a szőrt életkor miatt is, és hát vannak nehéz gyerekek, akiknek a szabá-

lyokat nem volt könnyű betartatni. Időnként tehát olyan szerepbe kényszerültünk, amit nem szívesen vettünk magunkra, de egy tábor a közösségben való alkalmazkodásról is szól, és ebben az értelemben szándékaink szerint –amellett, hogy elfoglaltságot, programot, élményt ad – nevelő hatással is bír. «

Templombúcsú

Dunaföldváron hagyományos rendezvény a katolikusok számára a templombúcsú. A szentmise után néptánccal, furulyazenével köszöntötték a megjelent híveket, majd bográcsos ebéd követte a műsort, a borlovagok boraival kísérve. A rendezvényről Szabó Oszkár atyával beszélgettünk a városi televízióban.

Szabó Oszkár

» BAKSAY ERIKA

– **Mennyire hatott a szervezésre és a megjelenők számára a koronavírus-járvány?**

– Tegnap Nagyboldogasszony napja volt, ma templombúcsú ünnep, de a helyi híveknek fontos ez az ünnep is, sokan eljöttek. Azt gondolom, hogy mindenben megfelelőünk az előírásoknak, nem vagyunk 500 fő felett, de azért sokan vagyunk, ami azért nagyon fontos, mert az elmúlt hónapokban az emberek megszokták, hogy nem tudnak misére járni. Ezek az ünnepek talán adnak egy lökést az embereknek, hogy érdekes ide jönni.

– **Mit gondol, a vallási közösség élete, mint például a mise online is megoldható?**

– Nem nagyon örülök neki, mert a misézést személyes dolognak tartom, de arra gondolok, hogy így nem rajtam van a hangsúly, hanem azon, akinek szolgál, és hogy Jézus köt össze bennünket.

A mostani szentmise ugyan személyesen történt, de online is, pontosan azért, hogy minél többen bekapcsolódjanak ebbe az ünnepbe. Ez nem csak a katolikusok ünnepe, nem csak a katolikusok temploma, hanem az egész városé. Jézus mindenkié, minden-

kinek helye van itt. Jézus miatt mindenki felé nyitottnak kell lenni, személyes ünnep is, közösségi is, ide tartozunk, és ezt az érzést erősíti az ünnep.

– **Volt-e most előadó vendég?**

– Most azért nem hívtunk vendéget, mert ők is odahaza miséznek, szerzetest, püspököt lehetett volna hívni, de inkább magam szerettem volna házigazda lenni. Ebédre viszont jön a környező papság, evangélikus lelkész, református lelkész, hogy együtt ünnepeljünk.

– **Mit tart az ünnep legfőbb üzenetének?**

– Talán az, hogy a személyes kapcsolatunkban Jézus nem hagy el bennünket, személyesen forduljunk oda egymáshoz, az igazi fényezés és az igazi kín számunkra, hogyha vannak kapcsolataink Jézussal és egymással, és utána már önmagunkkal is mosolyogva nézünk szembe a tükörrel.

– **Innen úgy tűnik, hogy a prédikáció egyoldalú. Vannak-e visszajelzések, ha nem is közvetlenül?**

– A prédikáció a szentmise része, ahol a papnak a saját képességei szerint az apostoli hitet kell hirdetnie éppen a mai nap szerint, ez egy személyes dolog a pap részéről, de talán a mise után a fehér asztalnál kaphat visszajelzést

arról, hogy jó volt-e a prédikáció.

– **A prédikációknak van értelme? Átmege az üzenet?**

– Én Szent Ferencsel értek egyet, szerinte az a prédikáció, amiben Jézus neve előfordult, az már jó. Ha valakinek van Jézusra igénye, az Isten szavára igénye, akkor már oda tud figyelni, hogy Jézus szava elhangzott. Ebben igyekeznie a papnak kell, és minden pap magának is beszél, tehát néha nekem is meg kellene tartanom a saját prédikációm.

– **Kik segítettek a rendezvény szervezésében?**

– Nagyon sokan segítenek az egyházközösségből, reggel 6-kor sátrat állítottak, főztek előre, szervezték a főzést, a felszerelés ide szállítását, sokan részt vettek a műsorban, néptánccal, hangszeres zenében, mások a liturgiában segítettek, és azokat sem hagyom ki, akik imádkoztak jó időért, és, hogy jól sikerüljön a program, hiszen az isteni gondviselés is

mellettünk állt. Azért is hálás vagyok, hogy ilyen jó a kapcsolattunk a Polgármesteri Hivatallal, és hálát adhattunk és áldást kérhettünk a templom külső világítására és az új padokra is. A toronyóra is folyamatban van, már gyűjtöttünk rá, és gyűjtünk is még, megvannak a terveink, reméljük, hogy jövőre az a tervünk is megvalósulhat.

– **Hogyan hatott a koronavírus járvány az egyház hétköznapijaira? Mise nem volt egy darabig. Vajon megcsappantak a résztvevők?**

– Imádkozunk, hogy ne legyen ilyen többit, de egy hívőt idézek, aki azt mondta, most jobban megbecsülöm a misét, meg, hogy nyitva van a templom ajtó. Természetesen tartottuk ezeket a dolgokat, de most jobban megbecsüljük. Talán ennek tükrében ezután az ember minden lehetőséget többre értékelt, és más szívvvel fog templomba járni, gyakorolni a vallást. «

Régi forgatókönyvek nyomában

*„Hinni szeretnék a kimondott szóban,
Hinni az emlékekben, egy régi fotóban...”
(Szabó Magda)*

Egy könyvet igazából nem lehet befejezni – hallottam a múltkor egy regényírótól. Egy helytörténeti témájút még kevésbé – teszem hozzá. Hiszen évek elteltével is előkerülhetnek újabb fényképek, történetmozzanatok, bár – ahogy az idő halad –, egyre kevesebb ember tudja megosztani az adott eseménnyel, helyszínnel kapcsolatos emlékeit.

» L. MÉSZÁROS IRMA

Néveryné Lenke néni

Így vélhette Lukácsi Pál nyugdíjas gimnáziumi tanár, a 2014-ben megjelent A dunaföldvári színjátszás krónikája című kötet szerzője, amikor kézbe vette azokat a csaknem hatvanéves forgatókönyveket, amelyeket Névery Endréné Lenke néni, aztán pedig unokája, Csigi Vilmosné Jutka őrzött meg.

Az idősebbek emlékeznek azokra a régi, hártavékony papírlapokra, amelyekből a fénymásolás előtti időkben az írógépbe több példányt lehetett indigóval együtt befűzni. Talán látják maguk előtt a másolatok lilás betűit is. Később stencilezéssel sokszorosítottak ezzel a papírral. Hát ilyen lapokat tartalmazó mappákat találtunk Csigiék családi archívumában. A Sűgőpéldány és Rendezői példány feliratú összefűzött forgatókönyvekben a borító belső lapján ceruzás feljegyzés mutatja a szereposztást, illetve az is kiderül, mikor és hányszor adták elő az adott darabot. Például a Zsuzsi kisasszony című operettet 1958. november 16-án, aztán még öt alkalommal játszotta a Galambos Lajos vezette csoport Bánföldi Éva főszereplésével. Jó-kai Mór Az Arany ember című regényének színpadi adaptációját 1958 karácsonyára tűzték műsorra. Timár Mihályt Varró Gábor, Timeát Gallai Erzsébet, Noémit Jónás Vali, Athalie-t Szitkovics Éva alakította. És mindegyik mappában sorakoznak a nevek. A Cigányprímást 1959-ben Lajkó Ferenc főszereplésével adták elő, a

szereposztásban Sárit Gázsóné, Gastont Gázsó Jóska keltette életre. A forgatókönyvekben Névery Endréné piros vagy kék ceruzával kihúzta a szerzői utasításokat, hogy az előadás közben azok a mondatok ne terejljenek el a figyelmét, hiszen nem hangzottak el. (A forgatókönyvek társaságában kéziratos versek, névnap-i köszöntők, verses mesék és kották is megőrződtek.)

Ki volt Névery Endréné, akinek ezek az előadások és a dokumentumok ennyire fontosak voltak? Egy polgári származású, rendkívül muzikális hölgy, aki Budapestről házasságkötése révén került Dunaföldvára. Az 1902-ben született Blankenberger Lenke 1944-ben megtapasztalta a megbélyegzettséget, s a véletlennek köszönhetően, hogy megmenekült. Vegyes kereskedésük mellé pékséget is akartak nyitni, s hogy kiváló termékeket készíthessenek, Budapestről a Százados úti műhelyből csábitották Földvára az egyik legjobb ifjú mestert. Így került ide Folkner Lajos, egy híres győri cukrász-pék dinasztia Münchenben tanult fia, aki aztán feleségül is vette a Névery házaspár lányát, Katalint, s négy lányuk született. Névery Endre repülőpilótaként tragikusan fiatalon vesztette életét, felesége 1977-ben közlekedési balesetben hunyt el.

A Paksi utcai régi, hangulatos házban, abban a nappaliban ülünk, ahol a bútor is a nagymamát idézi. Hajdan a szoba díszé,

A Névery házaspár

A Névery család

központi szereplője a zongora volt. Zene és énekszó töltötte be a házat, az estéket. Már Lenke édesanyját is „dalos dédi”-nek hívták az unokák. Bizonyára a budapesti kapcsolatok, a neveltetés és a kultúra magyarázza, hogy a Névery – Folkner család földvári házában és a szülőben lévő romantikus préházban, az ötvenes-hatvanas években olyan híres emberek is megfordultak, mint Kiss Ferenc, a Színművészeti Akadémia, majd a Nemzeti Színház igazgatója, akit az ötvenes években egy időre a hivatalos politika mellőzött, vagy Kövecses Béla, az Operaház magánénekes. De ebből a házból finom sült csülköt is tartalmazó csomagokat kapott nemegyszer Gyurkovics Mária Kossuth-díjas énekesnő is.

Az özvegy Névery Endréné jó barátnői viszonyba került Gábor Pálné tanítónővel, Salamon Bözsivel, akivel a téli délutánokon igyekeztek összefogni a parasztyerekeket. Így indult el a színjátszó csoport, amelynek fejlődésével igazán nagy előadásoknak tapsolhatott a földvári közönség.

Dunaföldváron már a két világháború között nagyon népszerű volt a műkedvelő színjátszás. A Katolikus Legényegylet, a Mária Leány-

egylet és más közösségek többek között Berze-Nagy Ilona, Csiki Székely Dénes tanítók, Sárdy János kántortanító – a későbbi híres bonviván – rendezésében nagyszabású előadásokat adtak elő. Az ötvenes évek vége felé pedig a sport és a kultúra sajátos összekapcsolásával a DSE keretén belül Galambos Lajos szervezésében folytatódott a színházi élet. (Minderről Lukácsi Pál említett könyvében részletesen is olvashatunk.)

A színtársulatok láthatatlan, de rendkívül fontos állandó tagja a sűgő, aki a sűgőpéldányból követi az előadást, s a módosításokat is jelöli. Így ezek az előadás hiteles, elhangzó szövegének legfontosabb forrásai – magyarázza a Magyar Színházművészeti Lexikon.

Ezeket a dokumentumokat őrizte meg Néveryné Lenke néni, aki egyébként az evangélikus templom kántora is volt, s aki a hatvanas években a legendás Kék Duna Szálló és Étterem gondos és lelkiismeretes szobaasszonyaként is dolgozott.

Játszott zsolnárt és operettet, komoly zenét és slágereket. A zene, a színház fontos volt az életében, s ezt az örökséget hagyta családjára is. Azt vallotta: add a zenét a gyerekeidnek, mert az ►

► sok mindenben átsegíti őket. S ezt vallotta lánya és veje, aki pékmesterként és oktatóként lelkes színházzervező is volt. Ezt a szemléletet örökölték, tanulták unokái, a négy Folkner-lány, de dédunokái is. Egyikük, Judit ezt írja: Öreganyánk – mert a családban így hívták – fantasztikus ember volt. Bár csak hatéves ko-

romig élt, de ha rá gondolkodok, még mindig az orromban az illata, és érzem a nyugodt energiáit.

Talán ez az energia kellett ahhoz is, hogy egy közösséget szorgálgjon, hogy a lelkét a zenében, a színdarabokban szólaltassa meg, hogy megőrizze és továbbadja az értékeket: a múlt, a kultúra, a művészetek tiszteletét. «

Földvári szívvel – elszármazottak

A víz, a kosbor és a szeretet

» L. MÉSZÁROS IRMA

Mondják, igazán csak messziről lehet rálátni az egészre. Időben és térben messziről. Amikor a mindennapokban a város utcáit járjuk ügyeink után loholva, vagy munkahelyünkön tesszük a dolgunkat, alig vesszük észre környezetünkben az értékeket, az emberi sorsokat. Pedig azokban benne van nemcsak az egy-egy ember élete, de az egykori diákélet és a korszak sajátossága is.

– Régóta örömmel és nosztalgiai nézegetem a Dunaföldvár oldalt. Sok régi arcot, ismerős nevet, helyet láthattam, eleveníthetem fel magamban. Mert 1973 óta már csak hazalátogató vagyok – írta első megszólalásakor Kiss Gábor nyugdíjas biológus, az algák és a Balaton vízminőségének egyik kutatója. Ő az elszármazottakról szóló sorozatunk következő szereplője, aki nem ment nagyon messzire Dunaföldvárról.

Kiss Gábor két régi fotót küldött be a szerkesztőknek. A kissé töredezett fekete-fehér fényképen egy hajdani tekebajnokság résztvevői szerepelnek. Földváriak, akik között ott vannak a szülei. – Hátha mások is örömmel ismernek rá rokonukra, ismerősükre – teszi hozzá. Mert örömet szerezni jó. Emlékezni és a múltat őrizni fontos. A gyökereket megtalálni is. Büszkén említi, hogy kutatásai során 1770-ig tudta visszavezetni a földvári szálat, az apai ágat.

Kiss Gábor élete első 18 évét töltötte Dunaföldváron, gyermek- és ifjúkorát, de ezekből az évekből később is táplálkozni lehetett.

Mert itt, családjától, tanáraitól és barátaitól kapta az életét meghatározó értékrendszert: a szeretet és a kitartás elvét. Azt, hogy szeretettel kell fordulni a másik emberhez. Azt, hogy meg kell ismereni önmagunkat, s bízni magunkban. Azt a büszke tudatot is elraktározta, hogy a földvári kisgimnáziumból érkezvén induláskor tudásban lefölözte a nagynevű, szakosított gimnáziumban végzett társait. Csodálkozásomra elmeséli, hogy az első dolgozat után a szegedi egyetem tanára rögtön az ő nevét emelte ki, mint aki nemcsak a kísérleti fizika nevű tárgyból, hanem helyesírásból is ötöst érdemelt. – A belső büszkeség mellett fura érzés fogott el: ennyire eltérnek a nagy átlagtól? A többiek, ha nem is irigykedve, de furcsán néztek rám, talán, mint egy úrlényre – idézi mosolyogva a csaknem ötven évvel ezelőtti emléket.

A cipész mesterlevéllel rendelkező Kiss Ferenc és az Alföldről idekerülő, egy gazdag földvári családnál betegápolóként dolgozó Szeg Margit házasságából négy gyermek született. Gábor a legfiatalabb. – Jó helyre érkeztem. A szegény, de nem nélkülöző családból boldog gyermekkor emléket őrzöm – mondja, és sorolja: a Ferenc napok közös ünneplését, amikor alig fértek el a kis konyhában. Érti a disznóvágások illatát, hangulatát a Kossuth utcai ház udvarán, a Templom hegyi szánkózások örömet, a téli vízholdás kalandját, s azt a szigorú rendet is, ahol mindenkinek – köztük a gyerekeknek is – volt feladata a ház-

Nem maradt el a Földvári Nyári Esték színházi előadás-sorozat

» SZABADOS SÁMUEL

Városunk egyik legrangosabb kulturális eseménye évtizedek óta a Földvári Nyári Esték szabadtéri színházi előadás-sorozat. Neves társulatok, színészek lépnek fel a Vár színpadán telt ház előtt. A rendezvény országos hírű, hiszen a távolabbi településekről is érkeznek nézők. Idén a járványveszély miatt sokáig bizonytalanság övezte az eseményt. Pataki Dezső, a művelődési ház igazgatója munkatársaival együtt heteken át figyelte a híradásokat, míg végül májusban felcsillant a remény. Lehetővé vált szabadtéri előadások szervezése, de korlátozott létszámmal. Minden harmadik széken ülhetett egy néző. Ez a lehetőség a művelődési ház számára nem volt vállalható. Néhány hét múlva módosult a helyzet. Ötszáz fő alatt lehetett szabadtéri ültetett rendezvényeket tartani. A stáb rögtön megkezdte a szervezést. A kockázat nagy volt. Lesz-e elég néző, nem szigorodnak esetleg a sza-

bályok idővel? Az igény, az érdeklődés nagy volt, sok biztató információ, üzenet érkezett. Érezni lehetett, hogy az emberek ki vannak éhezve a kulturális rendezvényekre. A tervezett öt előadás helyett három lett. Elmaradt a 15 éve alakult Ördögcsékér néptáncegyüttes gálaműsora, valamint az Orlay produkció Kaktusz virág című darabja. A Csoportterápia című könnyű, vidám musical volt a nyitány, meglepetésre telházal. Hatalmas volt az érdeklődés a Pannon Várszínház Pál utcai fiúk előadása iránt. Két éve már ment ez a produkció a várszínpadon, nagy sikerrel. Idén szintén pótszékeket kellett beállítani. A végén a közönség felállva vastapsal köszöntötte a színészeket. Kísérleti jellegű volt az utolsó előadás, Segítség, meg-nősültem címmel. Az egyszemélyes, másfél órás darabban Pindroch Csaba Jászai Mari díjas színész óriásit alakított. Az időjárás végig zavaró tényező volt, szinte minden alkalommal lógott az eső lábán, de nem kellett halasztani. Idén tehát a járványveszély ellenére sem szakadt meg ez az értékes színházi előadás sorozat, köszönhetően a művelődési ház lelkes gárdájának. «

nál, a ház mögötti nagy kertben és a szőlőben egyaránt. Édesapjától tanult meg sakkozni, úszni. Az iszonyatos meleg nyarakon a Zöld zátonynál csobbantak a Duna vizébe, vagy barátaival, traktorbelsővel „csurogtak” le kicsit a folyón.

Mély emlékek kötik az iskolákhoz, a pedagógusokhoz. Schmera Lajosné Stefi néni és Mihácsi Lajosné Márti néni alapozta meg a nyelv iránti szeretetét: a betűvetés tudományát. De az az év is mély nyomot hagyott benne, amelyet Földvártól oly messze, a határsávban lévő Kőszeg szigorú, bentlakásos intézetében töltött – beszédhibáját javítandó. A görceit később a remek pedagógusok és a Kossuth téri barátok – Mestyán Laci – Macska, Somor-

jay Éva, Kun Pityu, a Horváth testvérek – oldották. Csodálatos korszak volt ez – mondja. Előveszi a tablóképet, úgy idézi az emlékeket. – Sokat köszönhetek a tanári karnak – és sorolja a neveket: Zsöti néni, Semetkay Ágnes néni, Ágoston Márta néni és a többiek az általános iskolából. És a középiskolában? Hálás a gimnáziumi tanár Szécsi házaspárnak. A Mesterhez, a nagy tekintélyű Szécsi tanár úrhoz látszólag ugyan hűtlen lett, mert a biológiát választotta szakmájául, de az értékrendet, a gondolkodásmódot, az igényességet átvette tőle. Bár annak idején nem nagyon szerette a verseket, de az egyetem előtti katonaság évében, a laktanya sívár, sok esetben embertelen világában, magányában sokszor és ►

► szeretettel gondolt volt gimnáziumi magyartanárára, Szécsi Andrásné Julikára. – Sokat köszönhetek neki és a költőknek: ők segítettek, így maradhattam 'ember az embertelenségben' – mondja. – Valamit a gimnáziumi magyarázóórán elültetett bennem, s nekem csak hagyni kellett, hogy akkor megérintsenek a versek. A vers búvóhely volt – teszi hozzá. Sokat adott neki a rendkívül szigorú Endrédi Lajos biológia szakköre, akkor újszerű feladatsora és oktatógépe, amelyet a földvári gimnáziumban próbáltak ki először.

Fontos volt számára a kiváló tanárokon kívül az az ösztönző baráti közeg is, amelynek részese lett. Padtársával, Varga Bálinttal törzstagga lettek a könyvtárban, Türi Árpáddal a gimnázium pincéjében a kísérletekhez békákat tartottak. A fotózást Fabó Ferencel kedvelte meg, a Kiss Árpáddal, Őcsővel együtt töltött délutánoktól pedig a zene szeretetét kapta. A titokzatos úton idekerült lemezekről, a külföldi együttesek számairól katalógust készített. A sport is az élete része lett: atletizált, röplabdázott, s megszállottan rögzítette a világ és Európa legfontosabb sporteredményeit, rekordjait. A gimnáziumhoz köti első színházélménye a budapesti Madách Színházban, és természetesen az első szerelem is. Élénken emlékszik a Kálvária-hegyen történt löszomlás (suvadás) furcsa hangjára: az iskolai tanórán lettek figyelmesek arra a szokatlan zajra, amely eseményel bekerült a település az országos sajtóba.

Bár Kiss Gábor szülei jobban szerették volna, ha érettségi után szakmát tanul, de ő komolyan és szisztematikusan továbbtanulásra készült. A matematika, a fizika, a kémia és a biológia egyaránt érdekelt, de végül biológus szakra jelentkezett a szegedi egyetemre. Oda az utóbbi három tantárgyból kellett felvételizni. A három és félszeres túljelentkezés nehézségeivel könnyedén megbirkózott, s még olyannyira szemtelen is volt, hogy a vizsgabizottság elnökétől megkérdezte: mennyire reménykedhet a felvételen, vajon nyu-

godtan elutazhat-e a barátaival Bulgáriába?

A József Attila Tudományegyetemen töltött tartalmas és meghatározó öt év után, bár az ökológia érdekelt, s az egyetemen szeretett volna maradni, státusz hiányában végül pályázat útján Székesfehérvárra a Vízügyi Igazgatóság laboratóriumába került. 1979-től ez volt az egyetlen, az első és utolsó munkahelye, bár az átszervezések következtében kisé más-más néven.

Az évtizedek során három megye (Tolna, Fejér, Veszprém) felszíni vizeit, közte a Balaton, a Velencei-tó, a szálkai víztározó, a Faddi-, a Tolnai- és a Bogyiszlói-Holt-Duna vízminőségét vizsgálta egy-egy team tagjaként. A víz és élővilága biológiai, kémiai és bakteriológiai ellenőrzése érdekes és izgalmas feladatnak bizonyult. Képet alkotni, milyen a víz minősége az adott időszakban, s milyen változások várhatók, mindezt hosszú távú megfigyeléssel lehet követni. Ezen belül Földünk legősibb lakóit, az algákat vizsgálta. Ezek a szabad szemmel nem látható, rendkívüli forma- és színgazdagságú zseniális teremtmények oxigénkészletünk mintegy 90%-át adják. Kiss Gábor különösen a planktonikus, azaz lebegő algákkal foglalkozott. Az algaösszetétel alapján érdekes összefüggéseket sikerült megállapítania. Vizsgálatairól sok szakmai előadást tartott, bel- és külföldön egyaránt. Magyar nyelv-

ven a Hidrológiai Közönyben és a Vízügyi Közleményekben több mint 20 tanulmánya jelent meg. Az Európai Unióhoz csatlakozás óta rendkívül pontos irányelvek szabják meg a vízzel kapcsolatos tevékenységet, az EU komplex élőhelyvizsgálatot és – védelmet követel – tájékoztat az egykori szakterületéről.

Hogy gyermek- és ifjúkora Duna-élményeinek volt-e szerepük abban, hogy ő biológusként a vizet fürkészte, nem tudni. A Duna vizsgálata kimaradt az életéből, mert a nagy folyam más igazgatóságokhoz tartozik. De az biztos, akármikor erre járnak, a Dunát látva megdobbann a szíve. – Nagyon szerettem a munkámat, hobbinak tekintettem – állítja. Időközben másoddiplomát szerzett a Kandó Kálmán Főiskolán általános informatikus szakmérnök szakon. 2000-től közel húsz éven át környezetvédelmet is tanított ugyanott, azaz a mai Óbuda Egyetemen.

2019 szeptemberében vonult nyugdíjba. De rendkívül aktív azóta is. A gimnáziumban a növénytan szerettette meg vele a biológiát, s most újsütetű „szerelme” a természet egyik szépséges alkotása, az orchideafélék, avagy magyarul a kosborfélék családja, amelyből a földkerekségen közelítőleg 30 ezer természetes faj létezik, s Magyarországon 70-nél több honos. Szabadidejében a kosborokat „vadássza”, fotózza. – Na, nem olyan színvonalon, mint

a díjnyertes természetfotós Fabó barátom – teszi hozzá mosolyogva, utalva a barát sikereire. Rendszeresen jár feleségével túrázni, kirándulni, kosbor keresni Székesfehérvár környékére, Sóstóra és más helyekre. – Fényképezés közben is úgy kell ezeket a védett növényeket megközelíteni, hogy az élőhelyük se sérüljön – szólal meg a fotósból a biológus. S nyugdíjasként is folytatja az utóbbi évtizedekben megtalált, gazdag lelki feltöltődést nyújtó tevékenységeket a székesfehérvári Prohászka Plébánia keretei közt. Két csoportot vezet, előadásokat, kirándulásokat szervez nagy-nagy örömmel és lendülettel. De boldogító számára az új nagyapai szerep a két éves lányunoka mellett. – Ez is fontos mérföldkő az életben – mondja Gábor, akinek egyébként két gyermeke, egy fia és egy lánya van.

Fontosnak tartja összetartani a szűkebb-tágabb családot és azokat a közösségeket is, amelyekhez köze van. 1995 óta minden esztendőben nagy családi találkozót szerveztek testvéreivel vetésforgóban. Az utóbbi években a fiatalabbakat nehéz összehozni, csak a „vének tanácsa” jön össze, sőt ebben az évben a járványhelyzet ezt is megakadályozta – vallja be. De amint lehetett, meglátogatta testvérét és szülei sírját Dunaföldváron, s bízik abban, hogy az osztálytalálkozó idén sem maradnak el. A kapcsolattartásban, az emlékidézésben fontos szerepe van azoknak a képes összeállítóknak, amelyeket Gábor készít a jelenlévőknek és a hiányzóknak is. – Nem azért, hogy megköszönjék – állítja, s szinte hitvallásként mondja: Erősen hiszek abban, hogy ha valaki valami jót tesz, a jót nem ott, nem akkor és nem attól kapja vissza. Az ellentételezést a Feljebbvalóra kell bízni. Ezt az életben mindenre érvényesnek tartom.

Amikor beszélgetésünk végén összegzésre kérem, meghatározó értéknek a család és a pedagógusok közvetítette értékeken túl a kitartást és a szeretetet sorolja. Ahogy gyerekkorában beléégett a kolonc, a beszédhiba, amit ►

▶ aztán le tudott győzni; úgy égett belé később a bibliai tanítás: „Úgy bánjatok az emberekkel, ahogy akarjátok, hogy veletek is bánjanak.”

A székesfehérvári Prohászka Porta elnevezésű közösség, amelynek egyik vezetője Kiss Gábor, olyan tér, otthon, amelyet

az elfogadás, a befogadás, a segítség és az öröm jellemez. Ezt a szemléletet érzem Gáboron a beszélgetés közben is, miközben leginkább múltáról, emlékekről és értékekről volt szó. Az újságíró jutalmul ajándékot is kap: egy szép tarka kosbor-csokrot – természetesen fényképeken. «

Családi napot tartottak a méhészek

Jól ismerjük Jenei Ferencet, aki Dunaföldváron sokat tesz a méz megszerettetéséért, a méhészet, a méhek megismertetéséért, hiszen többek között ismeretterjesztő munkát is végez iskolákban, gyermekintézményekben. Ferenc, bár földvári, a Dunaujváros és Vidéke Méhészklub tagja, sőt elnöke. Az ő egyesülete tartott családi napot a Horgásztanyán, amelyen a városi televízió is megjelent.

» BAKSAY ERIKA

– *Dunaföldvárként egy dunaujvárosi méhészklub...?*

– A személyes pályafutásom ebben az egyesületben kezdődött, majd az évek múlásával az elnöki tisztséget is átvettem. Azóta is igyekszem, hogy Dunaföldvárra is szervezzek rendezvényeket, jelen esetben ezt a családi napot.

– *Miért pont a solti Kis-Dunán, a Horgásztanyán?*

– A méhészek természetközeli emberek, szívesebben vannak kint, mint bent, nyár is van, szép is ez a hely, miért ne pont itt? Ezt a családi napot egyébként az előttem levő elnök kezdeményezésére kezdték el megszervezni 9 éve, akkor még Nagykarácsonyban, de így, hogy átvettem az elnökséget, próbálok közelebb hozni Dunaföldvárra, és az új hely szépséget és érdekességet hoz a tagságnak.

– *Mekkora a rendezvény látogatottsága?*

– Ahogy a méhészeti ágazatra általában is jellemző, hogy lejtmenetben vagyunk, ez minden rendezvényen, így a családi napon is megmutatkozik, ma 65 fő jelentkezett be. A szakmai napokon is változó, 20–67 fő szokott részt venni, ez is csökkenő tendenciát mutat. Maga az egyesület

107 főből áll, és a létszámunk évek óta változatlan, vannak méhészetek, amelyek megszűnnek, de mindig vannak, akik újra lehetőséget látnak benne.

– *Ha családi nap, akkor semmi szakmázás?*

– Kizárt, hogy egy ilyen rendezvényen ne legyen szó méhészkedésről, az emberek eszmét cserélnek, hiszen erre ritkán adódik mód. Vándor méhészekről beszélünk, akiknek a szezonban nem nagyon van ideje arra, hogy a méhész kollégáival megossza a tapasztalatait.

– *Mi történik egy ilyen napon?*

– Összejövünk, süteményezés, izogatózás, egy jó ebéd, és mindenki addig marad, ameddig jól esik. Ez egy laza, kötetlen nap, ilyenkor hivatalos ügyekről nem esik szó. Erre majd ősszel kerül sor, ahol a soros egyesületi kérdéseket tárgyaljuk meg, majd az ősz (vagy tavasz) programjai között lesz még egy kirándulás, amikor is egy méhészetbe látogatunk el.

– *Utalt a szakma lejtmenetére. Ennek mi az oka?*

– Az elmúlt 5 évben nem csak a méhészeti ágazat, maguk a méhek is bajban vannak. Idén a repcevirágzás gyengén sikerült a szárazság miatt, az akácvirág már

Jenei Ferenc

a rügyben elfagyott, a másodvirágzás ideje alatt hideg, esős idő volt, alkalmatlan volt az idő a nektárgyűjtésre. Befejeztük a napraforgó pergetését, nagyon változó eredmények lettek, még a jobb helyeken is gyenge eredménnyel. Nyári mézek gyakorlatilag nem lettek. Kimerülöben vannak a tartalékok, csak a jövő évben bízhatunk. Ilyenkor már bőven a következő év előkészítése folyik, júliustól minden egyes munka arra irányul, hogy jövőre népes, termelő méhcsaládjaink legyenek.

– *Ehhez a negatív tendenciához van köze a klímaváltozásnak?*

– Sok szerencsétlen dolog együttállása, hogy ilyen gyorsan változik a világ. Az biztos, hogy a magas UV sugárzás a virágok élettartamát megrövidíti, a méhekét is, a csapadékhiány okozhatja a virágpor hiányt, ami a méhcsaládokra hat kedvezőtlenül, és virágzás közben még az időjárás sem kedvez a gyűjtésnek.

– *Melyik mézek lettek jók az idén?*

– Ilyet nem tudok mondani, kiemelten rossz lett a selyemfűmész termés, gyakorlatilag a nullával egyenlő, az akácmézből komoly

hiány van országosan, a méhészeknél levő tartalékok tavaszig sem biztos, hogy kitartanak, külföldre biztos nem fog jutni.

– *A klímaváltozással az égővek egyre feljebb tolnak, tehát egyre melegebb lesz, ami korábban délen volt, az már nálunk van. Ha ezt a logikát követjük, akkor az északabbi országokban meg fog szűnni a méhészkedés?*

– A méhészkedés úgy változik, ahogy a növényzet változik. Nézzük a legnépszerűbb mézet, az akácot. Régi méhészek elmondása alapján az akác május 20–25-e körül virágzott az Alföldön. Ez az elmúlt 3 évben április 30-a körül történt, tehát 3 héttel korábbra tehető. Ez látszólag nem nagy probléma, de, ha összevetjük azzal, hogy egy méhcsalád fejlődése kora tavasszal, február végén, márciusban kezdődik, akkor kettő generáció kimarad, ennyivel kevesebb méh lesz a kaptárban, ennyivel kevesebb mézet tud termelni egy méhcsalád, mint 30 évvel ezelőtt.

Mi azért bízunk abban, hogy a tendenciák változhatnak, az időjárás kedvezőbb lesz, és sikerebb éveket is tudunk zárnunk a méhészetben. «

Múlt a jelenben

10. rész

A Nemzeti Kulturális Alap által támogatott sorozatunk a végéhez ért. Bemutattuk Dunaföldvár népzenejét, táncait, néphagyományait olyan személyeken keresztül, akik alkotóként, szervezőként vagy aktív zeneszfériként hozzájárulnak ahhoz, hogy a néphagyományok éljenek és fennmaradjanak. Jó vezérfonal volt ehhez a Széles testvérek által összegyűjtött anyagból elkészült Földváriak zenéje – Őseink muzsikája című cd, és annak lemezbemutató koncertje. Ők magunk, illetve az elkészült munkához kapcsolódó személyek sorában utoljára maradt az az ember, akinek a neve egészen véletlenül azonos magával a programmal, melynek keretei között sorozatunk készült. Ő Halmos Attila, a Tükrös Együttes prímása, aki egyébként nem rokona Halmos Bélának, de köze azért van hozzá.

» BAKSAY ERIKA

– Édesapám Halmos István népzene kutató, aki együtt dolgozott Halmos Bélával a zenetudományi Intézetben. Én akkoriiban hagytam abba a klasszikus zenét, de szerettem volna tovább hegedülni, csak nem tudtam, milyen formában. Bélát kérdezte meg apám, kihez forduljak. Vele mentem el a püspökladányi táborba, ahol rögtön láttam, hogy ez lesz az én utam, meglett a műfajom, nem kellett letennem a hegedűt, és így nem lettem földrajztanár, ami akkoriban még szóba került.

– Szakmai szemmel mi volt Halmos Béla jelentősége?

– A mai napig a táncház zenei képzés módszertana az alapján megy, ahogy azt egyszer kitalálta. A zenészek faluhelyen egymástól tanultak hallás után, mi, zenei értelmiségként ismerjük már a kottát, de a módszertan nem változott, a kotta ismerete csak egy plusz előny. Én a mai napig nem tanítok kottából népzene, csak segédanyagként használom. Megmaradt a hallás utáni tanítás.

– Hogyan kapcsolódik Halmos Attila Dunaföldvárhoz?

Halmos Attila

– Appi Jani (Appelshoffer János) révén kerültem ide, jártam ide muzsikálni gyerekcsoportban, táncházban, de ez utóbbi már nem áll jól nekem. Kitaláltuk, hogy csinálunk olyan táncházakat, aminek a fő része az éneklés, olyanok számára, akik szeretnek énekelni, de nem akarnak táncolni. Két éve megy ez minden hónapban, valamelyik Kárpát-medencei tájegység vagy egy falu dalait énekeljük délután hattól éjjel 2-ig, énekelünk, mindenki hozza a saját kis enivalóját, innivalóját, és fantasztikus hangulat szokott lenni. Ide eljártak a Széles testvérek, akiket régebből ismertem, és akkoriban merült fel bennük, hogy megcsinálják Dunaföldvár zenéjét. Sok közöm nincs hozzá, énekeltem a lemezen, de az a munka, amit ők ketten meg a Jani beletettek, az példa értékű, bármely Kárpát-medencei városnak. Az önkormányzat is maximálisan partner volt ebben a vállalkozásban. Az előadás pedig, amilyen színvonalon lezajlott – a javarészt nem profi előadótól –... egészen fantasztikus volt, az előadók is, nézők is érezték, hogy ez az anyag az övék.

– Jól értelmezem, hogy Halmos Béla szakmai ars poeticája az eredet megőrzése feldolgozás nélkül?

– Ez nem pontosan így van. Egy idő után minden feldolgozás. Például a mi előadásunk természetesen javarészt feldolgozás volt. Az eredetiség akkor érdekes, amikor tanítunk, ilyenkor tökéletesen az eredet kell átadnunk. Én nem találhatom ki, hogy mi az, hogy dunaföldvári zene, mert az van. Amikor a táncházban zenélünk, akkor használunk széki,

vagy magyarpalátkai zenéket, és én nem találhatok ki új magyarpalátkai zenét. A zenész, ha már felnőtt, akkor eldöntheti, mit kezd ezzel az egészszel. Ha megmarad táncmuzsika zenészeknek, akkor nagy valószínűséggel csak ezt az anyagot fogja használni, de amint színpad közelébe kerül, akkor óhatatlanul feldolgozza. Onnantól kicsin múlik, hogy összeállítok dallamokat, vagy szöveget teszek hozzá, hozzányúlok a hangszereléshez, és innen eljuthatunk a komolyabb feldolgozáshoz.

– Mit tudhatunk a Tükrös zenekarról?

– Szinte egyidős a zenei indulással. 86-ban Árendás Péterrel megalapítottuk, utána jött a bögös Langer Zoltán, Líber Endre, Zoli helyett Lelkes Andris, és Koncz Gergely hegedős. Ez a szakmai munkám centruma. Mindannyian játszunk, dolgozunk sokfelé, foglalkozunk más dolgokkal, de mind az ötünknek itt csúcsosodik ki a zenei élet. Eddig 7 lemezt adtunk ki, gyereklemezeket is, külön-külön is csak én magam még hetet, a többiek is ilyen számban, de amikor igazán megmutatjuk magunkat, akkor ez a Tükrös zenekar. Foglalkoztunk gyűjtőmunkával is, kerestük az idősebb generációt, még élő zenészeket, hogy pontos képet kapjunk az aktuális zenéről, de olykor csak hanganyagról tudtunk dolgozni.

– Hogyan néz ki a gyűjtőmunka a gyakorlatban... kottairás nélkül?

– Hát hanganyag. Előbb sima audio kazettára vettük fel az anyagokat, óriási vadászat volt jobb minőségű kazetták után. 90 előtt nekünk nem volt vhs-ünk, a nyugati barátaink kameráival dol-

goztunk olykor. Hatalmas mennyiségű kazettát őrzünk. Ma a Hagyományok Háza megveszi a civil felvételeket, így növeli az archívumát, és van miből, mert elképesztő magángyűjtemények halmozódtak fel. Fizesnek érte, mert valamikor az a munka komoly költségekkel járt.

– Dunaföldvár zenéjével mostanában ismerkedtél meg?

– Igen, de a vidék zenéjét már ismertem. Bogyiszlóra jártunk sokat, ott volt egy fantasztikus zenekar. A dallamvilág, ritmusvilág ismerős volt, de, ahogy ezt összerakták ebben a produkcióban, az teljesen egyedi.

– A dunaföldvári zenének van valami egyedi karakterjegye, ami megkülönbözteti másoktól?

– Ez az egyik legnagyobb erénye a lemezek és az előadásnak. Van benne a sorozós rész, a lagzis rész a menettáncal, ahol nagyon jól elkapták, hogy kell benne a rezesbanda, hiszen voltak itt svábok, fűvőzene, amit a magyar hagyomány is átvett. Nagyon tettett a vendéglátós cigányzenekar szerepeltetése, aminek van egy városi jellege. Ez nagyon jellemző volt akkoriban, ez a sörkerti kisvárosi hangulat, vasárnap a mise után kiültek a korsókkal, és zenekarra szórakoztak. Nagyrészt műdalok hangzottak el, operett slágerek, filmslágerek, és ezek feldolgozásai, átkerültek másik hangszerre, ha a zenészek úgy érezték, hogy jó a marshoz, akkor betették, és így végül is népzenevé vált.

– Kell ez a műfaj a közönségnek?

– Szerintem igen, és pedagógiai szempontból még jobban. Nagy szükség van nem csak a hangszeroktatásra, hanem arra is, hogy magyar zenét adjanak át. A táncoktatásnál is látom, hogy egyre többen akarják a szülők, hogy közösségben legyen a gyerek. A tánc pedagógia pedig a mai szemmel nézve a legmodernebb pedagógia. «

A projektet támogatta:

nka
Nemzeti Kulturális Alap

Családi Nap az Evangélikus Gyülekezetnél

» MOLNÁR IVÁN, EV. LELKÉSZ

A szokatlan időzítés (nyár vége) és a közösségi alkalmaknak kedvezőtlen körülmények ellenére az augusztus 20-i kenyérsütést követően, 22-én gyülekezetünk megtartotta immáron hagyományosnak mondható Családi Napját. A készülődések már előzőleg megkezdődtek bevásárlással, sátorállítással, udvarrendezéssel, hogy szombaton reggel már az ebédhez szükséges szorgos munkálatok kezdődhessenek. Önkéntesek áldozatos munkája: ez mindig nélkülözhetetlen. Az ünnepi istentiszteleten Gáncs Péter nyugalmazott elnök-püspök tartotta az igehirdetést Jézus és Nikodémus párbeszéde alapján (János 3,1–8). Az igehirdetés is helyenként párbeszéddé alakult a gyerekek és felnőttek bevonásával, kérdések, melyek közös gondolkodásra szólítottak, hogy elvezessenek a kereszténység egyik köz-

ponti üzenetéhez: a belső újjászülés megkerülhetetlenségéhez.

Az ebédnél gyülekezeti tagunk, Forster Zoltán mesterszakács biztosította az ízek tengerét (lehetőség, hogy Isten szavunk is innen ered?), ami igazán kiváló hangulati előkészítés volt Huszka Rózsa kép és tűzzománc kiállításának megnyitójához. Az alkotóval töltött rövid beszélgetések után záró programunk következett. Keller Péter tartott előadást dédapjáról, Gárdonyi Gézáról, főleg a neves magyar író kevésbé ismert vonásairól (pl. Gárdonyi művész szinten orgonált és zeneműveket is írt, egyházi énekeket beleértve, Jókai által méltányolt képműveit is írt, számos humoros anekdota szerzője, tudományos munkák – a hatszemű pók felfedezése stb.) Annak ellenére, hogy Keller Péter műszaki ember, igazi élvezetes irodalmi hangulatot tud teremteni dédapja munkásságának és magyarság iránti tisztelettel bemutatásánál.

Előadása végén könyvének „Az élő Gárdonyi-arc” dedikálására is lehetőség nyílt.

És akikért a Családi Nap szervezése leginkább történik: a gyerekeknek számos népi játék volt előkészítve az udvaron, hogy a digitális (ál)világból kicsit kiszakadva, együtt játszva örülhessenek a nyár végének. Családias volt: reménységünk, hogy minél több család, gyülekezeti tag éli meg az együttartozás lélekemelő tapasztalatát. «

Tárgyak és az elmúlás

» L. MÉSZÁROS IRMA

Mostanában gyakran láthatunk garázsvásárra vagy egy-egy ház kiürítésére szóló hirdetések a közösségi oldalakon, hirdetőoszlopokon.

A ház gazdája elment, s az örökös vagy az új tulajdonos ilyen módon próbál megválni a számára fölösleges tárgytól, s némi pénzt keresni az ingóságokon. Egyrészt dicséretes, mert nem a szeméttelen végzik a másnak még használható dolgok, másrészt elszorul az ember szíve. Halálunk után ez a tárgyaink sorsa? Ennyi volt az élet? Fájdalmas eltöprengeni ezen. A netre feltett képeket nézve olyan érzésünk lehet, mintha illetéktelenül belesnénk vagy beavatkoznánk egy ismeretlen életébe. Látjuk, milyen háztartást vezetett, milyen ágyneműben aludt, milyen könyveket olvasott, s elmélázhatunk, milyen ízlést mutatnak a falra felkerült képek, vajon mennyi időt tölthetett az illető

kézimunkázással, avagy barkácsolással. Azért is fájdalmas, mert az ember azt is érezheti, hogy a tárgyak bizonyos értelemben túlélnek a gazdájukat. Édesapám korai halálakor már fiatalként ezen berzenkedtem: miként lehetséges, hogy minden tárgy megvan, csak ő nincs. Ott lóg a kabátja, kalapja a fogason; kedvenc párnáján még érzem az illatát; az a karó, amit előző nap letűzött a kertben, ott magasodik. De ő eltűnt. Elment egy láthatatlan világba.

Tárgyak és emberek. Melyik erősebb vagy értékesebb? Melyik a maradandóbb? – töprenghetünk. Kötődünk, amíg élünk. Aztán hűtlenné leszünk.

De hát nem ragaszkodhatunk a tárgyakhoz, mert elborítják az életünket – mondhatjuk. Időnként el kell válni, még akkor is, ha erős az érzelmi kötődés.

Azért van káosz világunkban, mert a tárgyakat szeretjük, az embereket pedig használjuk – olvastam valahol. – Pedig az embereket szeretetre, a tárgyakat meg használatra teremtették. «

(Dunaiújvárosi Hírlap 2020. 08.27.)

Az egészségem sem bírja már, elfáradtam

Gyura Péter

» SZABADOS SÁMUEL

Gyura Pétert városunkban inkább az idősebb korosztály ismeri. Itt nevelkedett, édesanyja mind a mai napig itt él. Negyven éve munkavállalás céljából hivatalosan került Németországba, ott alapított családot, magyar állampolgárságát megtartotta a mai napig. Rendszeresen jár Dunaföldvára évente egyszer, kétszer, családi, baráti kapcsolatait ápolva. Dunaföldvár közéletét figyelemmel kíséri, különös tekintettel a sportra, mindig is érdekelte a labdarúgás. Németországban egy ideig igazolt focista volt s napjainkig játékevezetőként tevékenykedik.

A 2010-es iszapkatasztrófa híre eljutott Németországba is. Ottani kapcsolatai révén egy sportruhákat gyártó cég vezetőjét győzte meg, hogy Magyarországra segélyküldeményt kellene szállítani. Az akció sikeres volt. Ráthgeber László – Jumó – régi barátja, felesége, Judit asszony pedig a volt orosz laktanyában működő időszakon vezetője volt tíz évvel ezelőtt. Ekkor határozta el Péter, hogy Németországi kapcsolatait kihasználva segélyszállítmányokat fog hozni szülővárosába is. Kamionnyi felszerelés érkezett az otthonba, főleg gyógyászati felszerelések, ágyak, tolószékek, vérnyomásmérők. Jákli Viktorral,

a helyi Máltai Szeretetszolgálat vezetőjével megismerkedve ezután éveken át két kamionnyi élelmiszer, ruha, háztartási felszerelés érkezett városunkba. Péter be- és kipakolta a kamionokat, vezetett napi 7–8 órát. Szívesen tette, hiszen szülővárosán segített.

Mivel a foci mindig is szívügye volt, örömmel vette a Puskás emléktábla felállítását. Többször részt vett a koszorúzásokon, ő volt az első külföldi megemlékező, aki az egyik német tartomány labdarúgó szövetsége nevében német nemzeti színekkel, fekete, sárga, piros szalaggal átszőtt emlékkoszorút helyezett el az emléktáblán. Néhány éve balesetet szenvedett, egészségi állapota megromlott. Elhatározta, hogy a segélyszállítmányok gyakorlati lebonyolításában, például rakodás, kamionvezetés nem vesz részt, de kapcsolatait továbbra is a segélyszállítás folytatására fogja kihasználni valamilyen formában, és szülővárosába továbbra is ellátogat. Nyári itt tartózkodásakor beszélt erről. „Szerintem sokan nem is tudják, hogy én álltam a program mögött, itt már engem nem sokan ismernek, de ez nem zavar, hiszen jó helyre került az adomány”. – említette interjúnk során. Köszönjük Péter. «

Kézilabda edzőtábor sok fürdéssel

» SZABADOS SÁMUEL

Dósáné Vígh Katalin testnevelő tanár és kézilabda edző júliusban

határozta el, hogy a járványveszély csökkenésével augusztus első hetében gyerekeknek napközis kézilabda tábort szervez. Az ötlet

jónak bizonyult. Bátorítást kapott szülőktől, gyerekektől. A szülők különösen örültek, hiszen sok családnál fogytán a szabadság, s a gyerek számára biztos és kellemes programot ígért az egy hét. A tábor 6 és 11 év közti gyere-

Soros hirdetések

Gitar-, zeneelmélet-, jazzelmélet oktatást vállalok. Tel.: 30/95–52–703

Az Ifjúság téren 58 nm-es, téglapépítésű, szigetelt, 2. emeleti lakás és a hozzá tartozó 18 nm-es garázs eladó. Tel.: 30/974–27–96

Evangélikus templom nyitvatartás

Vasárnap: 9–12 óráig

Hétfő: 9–12; 14–18 óráig

Egyéb időpont Molnár Iván lelkésszel egyeztethető a +36–20–824–81–23-as telefonszámon.

A házi orvosok péntek délutáni 12 órától 17 óráig történő rendelési ideje

2020.09.04. Dr. Hallai Róbert

2020.09.11. Dr. Englert Roland

2020.09.18. Dr. Palkó Ágnes

2020.09.25. Dr. Móricz Zoltán

Kutya-macska ABC

Rákóczi u. 2. (a városközpontban)
Telefon: 06 30 407 85 40

25 éves a Kutya-Macska ABC

Széles tápválaszték kutyáknak már 220 Ft/kg-tól, cicáknak már 390 Ft/kg-os ártól. **EUKANUBA** superprémium tápok teljes választéka.

VÉDEKEZZ a kullancs, bolha és szívférgességet okozó lepkeszúnyog ellen! 6–8 hónapos védetséget nyújtó **FORESTO**, **KILLTIX** és **CANESHIELD** nyakörvekkel illetve **Pestigon spot-on** cseppekkel!

NYITVA TARTÁS:
HÉTKÖZNAP: 8⁰⁰–12³⁰, 14⁰⁰–17⁰⁰
SZOMBATON: 8⁰⁰–12⁰⁰

► keket fogadott. Húsz fővel indult, s a táborvezető Dósáné Vígh Katalin mellett a felnőtt kézilabdacsapat két tagja foglalkozott a fiatalokkal.

A bázis a Kossuth utcai általános iskola volt. A nap bemelegítő futással indult, majd a reggeli után a tornateremben folytatódott az edzés. Három csoportban zajlottak a foglalkozások. Erőn-

léti edzéssel, technikai, taktikai elemek gyakorlásával, labdajátékokkal telt a délelőtt. Délután a vízi programok következtek a strandon. Nemcsak önfeledt lubickolás, hanem erőnléti gyakorlatok is várták őket a medencében. A homokban volt strandlabdázás is, mely igencsak fárasztónak bizonyult. Pénteken Szeleczki Gabriella aquafitness bemuta-

tót tartott a fiataloknak. A tábor pénteken családi esttel zárult. Szalonasütés közben felelevenedtek az öt nap kellemes emlékei, és többen már a jövő évi folytatást tervezgették Kati néni nagy örömeire, hiszen ez azt jelenti, hogy jól érezték magukat a gyerekek. A táborvezető szerint hasznosnak bizonyult az egy hét, főleg a Holler UNFC kézilabdá-

sai számára, mivel ők szeptembertől már mérkőzéseket játszanak, így felkészülésnek kiváló volt ez a pár nap. Hasznos volt, hogy több korosztályt gyűjtöttek össze. A kisebbek a nagyobbaktól is tanulhattak. A tábor szervezői örömmel vették, hogy kedvezményeket is kaptak, például a strandbelépő, vagy az étkeztetés esetében. «

Hatodik alkalommal a PET Kupán

» SZABADOS SÁMUEL

Júliusban egyértelmű lett, hogy a járványveszély sem gátolhatja meg az idei PET Kupa megrendezését. Környezetvédelmi szervezetek, egyesületek éveken ezelőtt kezdeményezték a nyári akciót hasonló profilú közösségek számára, melynek célja évente egy-egy kijelölt Tisza-szakasz megtisztítása a hulladékoktól, elsősorban a műanyag palackoktól. A dunaföldvári Aztakeservit Értéktör Egyesület hatodik alkalommal vesz részt az akcióban, melyet mára nemzetközi érdeklődés kísér. A hazaiak mellett egyre több külföldi tv-társaság is beszámol az eseményről, mint érdekességről. A természetfilmek, környezetvédő műsorok hálás témájává vált.

A földvári csapat kapitánya, Ferenczi Zsolt, az egyesület elnöke számolt be az idei eseményekről. Valamennyien örömmel fogadták a hírt, hogy nem marad el a PET kupa. Azonnal el is kezdték a felkészülést. Tízfős csapattal in-

dultak a Tisza-vidékre, köztük három újonccal, akik nagy izgalommal várták az eseményt. Záhony és Tokaj közt volt a kijelölt szakasz kb. 85 km hosszúságban. A várakozásokkal szemben ez a rész kevésbé volt szemetes, ezt mindenki örömmel állapította meg, de azért munka akadt bőven. A földvári fiúk 100 zsák összegyűjtött műanyag palackot gyűjtöttek össze. A túrázók összteljesítménye közel hét tonna volt. A korábbi években 300 körüli volt a résztvevők száma, idén nyilván a járványveszély miatt is csak százhatvan körüli volt a létszám. Zsolt szerint viszont nagyszerűen alakult a hangulat. Sok volt a régi ismerős. Az időjárás is kedvezett, egyszer kapta el őket egy esős, szeles vihar, de ez különösebb problémát nem jelentett. Öten voltak a hajón, melyet két-két fő kenun kísért, egy szörfös felderítő pedig a partot figyelte. Idei újdonság volt, hogy szárazföldi egység nem kísérte őket a part mentén autóval. A főzést és az ét-

kezést is a hajón oldották meg. Ez nagy feltűnést keltett a többiek körében is. Bóka János technikai felelősnek akadt is munkája e miatt. Kissé át kellett alakítani a hajót. Speciális élelmiszertartályokat szerelt fel, mégpedig úgy, hogy a hasznos tér alig szűkült. Az esti programok viszonylag rövidre sikeredtek, mert mindenki kellőképpen elfáradt a nap során. Azért nem maradtak el a nagy beszélgetések, borozgatások, néha egy gitár is előkerült. Besétáltak alkonyat körül a közeli faluba körülnézni. Hazatérve augusztus közepétől újabb feladat várt az

egyesületre. Ismét felkérést kaptak a szeptemberben megrendezésre kerülő gödöllői természetfilm fesztivál szervezőitől, hogy készítsenek egy hulladék-szobrot, mely a fesztivál dekorációs kellékeként lenne kiállítva. Az ötlet gyorsan meg is született. Egy nagy testű, már kihalt madárfajta ábrázol, melynek érdekessége a feltűnően színes tollazata. A fémből készült váz majd két méter magas, Bóka János hulladék anyagból készítette. Erre kerül majd a hulladék műanyagokból készült borítás, végül a színekben gazdag festés. «

Elkezdődött a megyei labdarúgó-bajnokság

» SZABADOS SÁMUEL

Augusztus 22-én elkezdődött a megyei első osztályú labdarúgó-bajnokság. Lesnyik Gábor klubigazgató arról tájékoztatta lapunkat, hogy feltűnően kevés, összesen kilenc csapat alkotja a ligát. Jelentős változások is vannak a csoportban. A Majos feljutott az NB III-ba, Szedresen a

csapat megszűnt. Bölske és a Gerjen feljutott a megye kettőből. A klubigazgató szerint jelentős problémák vannak a hazai labdarúgás alsó, megyei szintjén is. Óriási különbségek vannak az egyes csapatok anyagi háttere mögött. Ahol van egy tőkeerős szponzor, akár a legkisebb faluban is szuper csa- ►

Lesnyik Gábor

▶ patot lehet összehozni. Elcsábítják a legjobb játékosokat, akár légiósokat is fogadnak. Megye szinten vannak afrikai vagy szerb játékosok, akiket bi-

zony jól meg kell fizetni. Ahol kevés a pénz, vagy szinte semmi ott egyszerűen megszűnik a csapat, lásd a szedresi példát. Ezen összefüggések ismeretében a

bajnokság szinte már a kezdetekkor eldőlt.

Városunk csapata, a DFC a bajnoki nyitányon 9:2-es vereséget szenvedett az anyagilag igencsak felturbózott Bonyhádtól. Az eredmény egyértelműen rávilágít a fentiekben kifejtett problémára. Az NB III-at viszont minden csoportban fel kell tölteni 16-os mezőnyre. A Majos és több más csapat is úgy került a magasabb osztályba, hogy nincs utánpótlás bázisuk, nem megfelelő a technikai hátterük, pl. pálya, öltözők, stb.. Játékos keretük hiányos, nincsenek minőségi játékosaik, de az MLSZ engedélyezte a szereplésüket, sőt ösztönözte is őket az in-

dulásra. A probléma tehát a megyei szintről a nemzeti bajnokság szintjére emelkedett.

Elkezdtek bajnoki szereplésüket a Holler UNFC korosztályos csapatai is. A nyári felkészítés sikeres volt, a gyerekek már nagyon várták a tét meccseket. Érdekes, hogy a járvány ellenére a keretlétszámok nem csökkennek, sőt bizonyos korosztályokhoz újabb fiatalok csatlakoztak. A focinak tehát még mindig van vonzereje a fiatalok körében. A működés feltételei mindenhol adottak, mindegyik csapatot szakadzők irányítanak. A feltételek tehát adottak a sikeres szerepléshez. «

Vízilabdások a dunaföldvári strandon

Úszót sokat lehet látni a helyi strand nagymedencéjében, de ekkora pezsgést ritkán. Lipták Tamás meghívására a DFVE (Dunaújvárosi Főiskola Vízilabda Egyesület) Baby A csapata tartotta edzéseit három napon át a mi vizünkben, Brávik Henrietta edző vezetésével. Vele beszélgettünk a városi televízióban.

» BAKSAY ERIKA

– A mi korosztályunknak, a 2007, 2008, 2009-ben született kislányoknak – akik közül van, aki már 3 éve bajnokságban játszik-, napi szinten vannak edzései, és egész nyáron edzőtáborokban vesznek részt. Ezt a mostani három napot pihenőnek szántam, de kihasználjuk arra, hogy kis szabadidővel megtűzdelve még csak eddzünk.

– *A napi edzés nagyon keménynek tűnik, főleg ilyen fiatal korban.*

– Bizony, sőt, a 2007-es korosztálynak már napi két edzés lenne jó, egy úszó és egy labdás edzés, és legalább heti 3 szárazföldi edzés. A koronavírusos időszak mindezt nem tette lehetővé, próbáljuk most behozni, ezért is örülünk minden lehetőségnek.

– *Nehéz elképzelni, hogy bírják ezt az iramot a mai kor számítógép előtt ülő gyerekei...*

Brávik Henrietta

– Nagyra becsülöm ezeket a gyerekeket, amiért képesek napi rendszerességgel végezni az edzéseket. A nyári táborok közül nem mindegyik kötelező, de van olyan kislány, aki végignyomta a 2–3 hónapot, amiben van futás, szárazföldi erőfejlesztés, minden reggel egy óra kőkemény úszás és labdás edzések.

– *Hol van a motivációs bázis? Miből táplálkozik az energia?*

– A szülő és a család nélkül nem működik. Ebben a korban a szülőt kell meggyőzni arról, hogy ez a dolog jó a gyerekének, és csak utána jön maga a gyerek. El kell érniük azt, hogy szívesen jöjjen hozzájuk. Fontos, hogy az edző és a gyerekek között erős kötődés alakuljon ki, és a gyerekekben idővel belsővé kell válnia a motivációnak.

– *Mit tudhatunk meg önről? Milyen előélet után került az egyesületéhez?*

– Jelenleg edző vagyok a DFVE-nél, most már több éve ezzel a korosztállyal, amit nagyon szeretek, és úgy egyáltalán a gyerekekkel való foglalkozást. Előtte válogatott vízilabdázó voltam.

– *Élsportolóként milyen eredményeket ért el a csapatában?*

– A legjobb eredmény a világbajnoki 4. hely Melbourne-ben, 2007-ben, Európa-bajnokságon a 3. hely, és a világliga 2. helyezése.

– *Igen aktív múlt. Most, az edzősködés mellett mennyire tud maga is mozogni?*

– Nehéz, nehéz, van két kislányom, otthoni dolgaim, a munkám. Vízbe már nem megyek, de próbálom tartani, hogy legalább heti 3 alkalommal mozogjak. Emellett gyakran beállok a gyerekek mellé futni, szárazföldi munkára, strandröplabdára. Az edzőnek példát kell mutatnia.

– *Hogy szerepel az egyesület az országos és nemzetközi ranglistán?*

– A felnőtt női csapatunk nemzetközileg kvalifikált csapat, megnyertek egy LEN-kupa sorozatot az előző évben, első lettek, ami azt jelenti, hogy Európa 2. legjobb csapata, majd megnyertek egy szuperkupát, ahol megverték Európa legjobb csapatát, több éve döntőt játszottunk a Magyar Bajnokságban az UVSE-vel, vagyis országosan és Európában is elismert az egyesületünk. Na, ide nevelnénk mi az utánpótlást.

– *És milyenek a földváriak?*

– Lipták Flóra és Sára jár a csoportomban, habár Sára még fiatalabb korosztály, 2011-es, Flórával együtt kaptam őt is. Mivel ő úszó osztályba járt eddig, ezért nincs lemaradva, nagyon ügyes, a nagyobbakkal edz és versenyez. Flóra egyre ügyesebb, ő is úszó volt, most a labdával barátkozik. «